

OORDELEN

Voor een goed begrip van onderstaande verzen is het handig om eerst Romeinen 1 vanaf vers 16 te lezen.

- Rom. 2: 1 Daarom zijt gij niet te verontschuldigen, o mens, wie gij zijt, die *anderen* oordeelt; want waarin gij een ander oordeelt, veroordeelt gij uzelf; want gij, die *anderen* oordeelt, doet dezelfde dingen.
- 2 En wij weten dat het oordeel Gods naar waarheid is, over degenen, die zulke dingen doen.
- 3 En denkt gij dit, o mens, die oordeelt degenen, die zulke dingen doen, en dezelve doet, dat gij het oordeel Gods zult ontvlieden?

Ongetwijfeld zullen degenen die oordelen zeggen: “Alles goed en wel, maar dit gaat niet over mij. Ik doe al die dingen niet die in de laatste verzen van hoofdstuk 1 staan. Ik geloof immers in God en ga elke zondag naar de kerk. Daarnaast doe ik nog allerlei andere dingen in de gemeente en houd me uit dankbaarheid zo goed mogelijk aan de wet. En ik zal het al helemaal niet in m'n hoofd halen overspel te plegen. Dat heeft God namelijk streng verboden”.

Kennelijk zijn degenen die hier oordelen gelovigen en zij die al die erge dingen doen ongelovigen. De ongelovigen zijn degenen die de waarheid in ongerechtigheid ten onder houden (1: 18). Zij hebben, hoewel ze God kennen, Hem niet als God verheerlijkt of gedankt (vers 21). Zij gaven zich uit voor wijzen, maar zijn dwaas geworden (vers 22). Zij hebben de heerlijkheid van de onverderfelijke God veranderd in het beeld van een verderfelijke mens en van gevogelte en van viervoetige en kruipende dieren (vers 23).

In hoofdstuk 1 wordt een beschrijving gegeven van de ongelovige mens, en in hoofdstuk 3 van de mens in het algemeen. Daarvan wordt gezegd dat niet één mens rechtvaardig is. Er is niemand die God zoekt. Allen zijn zij afgeweken, tezamen zijn zij onnut geworden; er is niemand die goed doet, er is *ook* niet tot één toe.

Dat lijkt me duidelijke taal. Nu weten we hoe ieder mens er voorstaat.

Toch is er onderscheid, want er zijn ongelovigen en gelovigen en de Romeinenbrief is aan gelovigen geschreven.

- Rom. 1: 7 Allen die te Rome zijt, geliefden Gods, en geroepen heiligen, genade zij u, en vrede van God, onzen Vader, en den Heere Jezus Christus.

Ongelovigen kunnen onmogelijk geroepen heiligen zijn en al helemaal geen geliefden van God. Geliefden Gods en geroepen heiligen zijn gelovigen. Tegen hen zegt Paulus dat ze dezelfde dingen doen als degenen die de Waarheid in ongerechtigheid ten onder houden. Gelovigen en ongelovigen doen en laten in het algemeen dezelfde dingen. Dat kan ook niet anders, want daar zijn het mensen voor. Ieder mens is zondig, omdat ieder mens een zondige natuur heeft. En zoals een appelboom appels voortbrengt (omdat dit nu eenmaal in zijn “natuur” opgesloten ligt), zo brengt een mens zonden voort, omdat dit nu eenmaal zijn natuur is. Het zit hem in de genen. Als een mens dus iets doet, dan zondigt hij. Dat is de vrucht van zijn doen en laten..

Het verschil tussen gelovigen en ongelovigen zit hem dus niet in wat ze doen en of laten, maar in wat ze geloven, zoals de uitdrukking ook aangeeft. Het enige waarin zij van elkaar verschillen is dat gelovigen de Waarheid niet in ongerechtigheid ten onder (zouden) houden.

Gelovigen, maar met name kerkelijken (waarom is dat zo'n vreemd woord?), hebben vaak het idee dat ze beter zijn dan niet-kerkelijken. Dat is een noodlottig misverstand. Zij zijn geen betere mensen, maar hooguit beter af. Door het geloof zijn zij namelijk christenen geworden. Zij hebben daardoor de Geest ontvangen en dus het eeuwige leven. In plaats van één natuur hebben zij dus twee naturen. Voorlopig althans.

Adamieten en Christenen

De natuur die ieder mens heeft, is de natuur van Adam. Wij zijn immers allemaal afstammelingen van Adam. We zouden onszelf daarom beter adamieten kunnen noemen in plaats van mensen.

Daarnaast hebben zij die geloven ook nog eens de natuur van Christus ontvangen. Zij zijn uit Christus geboren en daarom worden ze Christenen genoemd. Gelovigen zijn dus afstammelingen van Christus.

Die twee naturen verdragen elkaar absoluut niet. De ene natuur is een zondige natuur en de andere natuur kan niet eens zondigen.

1 Joh 1: 8 Indien wij zeggen, dat wij geen zonde hebben, zo verleiden wij onszelven, en de waarheid is in ons niet.

Het gaat hier over de oude, natuurlijke mens. We erkennen dat die oude mens zondig is. Dat is ook niet zo moeilijk, want als we ook maar een beetje bij onszelf naar binnen kijken, dan weten we dat dit zo is.

1 Joh. 3: 9 Een iegelijk, die uit God geboren is, die doet de zonde niet, want Zijn Zaad blijft in hem; en hij kan niet zondigen, want hij is uit God geboren.

Het moge duidelijk zijn dat het hier niet over onze eigen natuur gaat, maar over die van Christus in ons. Die natuur kan niet eens zondigen. We zitten dus met een behoorlijk groot probleem. Door onze nieuwe natuur kunnen we niet meer zondigen, maar doen het nog wel. Gelukkig heeft God dit probleem opgelost door Zijn Zoon Jezus Christus. Hij heeft voor die zonden geleden. Hij heeft de schuld op Zich genomen en de rekening betaald. En als de rekening betaald is, dan is er dus geen rekening meer over die betaald moet worden. Dat geldt voor alle mensen. Christus is gestorven voor de hele wereld. Daardoor heeft Hij de mens weer in staat gesteld de levende God te kunnen dienen. Het is aan onszelf om dat ook daadwerkelijk te doen. Niet ieder mens is door het sterven van de Heere Jezus behouden, maar wel vrijgekocht van de zonden.

Christus is veroordeeld, op grond van de wet, en in Hem is de hele mensheid veroordeeld en terechtgesteld.

2 Kor. 5: 15 Als die dit oordelen, dat, indien Eén voor allen gestorven is, zij dan allen gestorven zijn. En Hij is voor allen gestorven, opdat degenen, die leven, niet

meer zichzelf zouden leven, maar Dien, Die voor hen gestorven en opgewekt is.

Als je dood bent, valt er ook niets meer te betalen, want je kunt het niet eens. Zo ziet God de hele mensheid, dood!

Dood betekent dat er geen communicatie is. Als je met iemand telefoneert en de verbinding wordt ineens verbroken, zodat je niets meer hoort, dan zeg je dat de lijn dood is. God heeft geen communicatie met de mens zolang die mens weigert tot geloof te komen. Pas daarna is er leven. Dan heeft God namelijk gemeenschap met ons en uit gemeenschap komt gewoonlijk leven voort. Door het gebruik van anticonceptiemiddelen weten we niet meer zo goed dat dit normaal gesproken het geval is. En zoals wanneer man en vrouw gemeenschap met elkaar hebben, daar nieuw leven uit voortkomt, zo is dit ook het geval wanneer de mens in gemeenschap met God treedt. Daar komt ook nieuw leven uit voort, namelijk het leven van Christus. Dat is onze nieuwe natuur. In het begin is die nieuwe natuur als een baby. Het weet nog weinig tot niets en zal dus moeten eten (de Bijbel bestuderen) om te groeien. Uiteraard is het de bedoeling dat die baby opgroeit tot volwassenheid, net zoals dat in het normale leven de bedoeling is.

Zelfs wanneer iemand tot geloof gekomen is en dus nieuw leven ontvangen heeft, is het mogelijk dat God toch geen gemeenschap met die mens heeft. Dat hangt overigens niet van God af, maar van de gelovige.

Als onze nieuwe natuur van Christus is, dan moet de oude natuur ook van iemand zijn. Uiteindelijk is die oude natuur uiteraard ook van God, maar God heeft de heerschappij daarover ooit aan de satan gegeven.

- Efeze 2: 1 En u *heeft Hij mede levend gemaakt*, daar gij dood waart door de misdaden en de zonden;
- 2 In welke gij eertijds gewandeld hebt naar de eeuw dezer wereld, naar den overste van de macht der lucht, van den geest, die nu werkt in de kinderen der ongehoorzaamheid;
- 3 Onder dewelke ook wij allen eertijds verkeerd hebben in de begeerlijkheden onzes vleses, doende den wil des vleses en der gedachten; en wij waren van nature kinderen des toorns, gelijk ook de anderen;

De oude mens staat onder de macht van de overste der lucht (hemel), dat is de god van deze eeuw, namelijk de satan. Hij werkt in de harten van de natuurlijke mens. Je kunt als gelovige dus kiezen wie je dienen wilt, Christus of de satan. Zo op het eerste gezicht lijkt dat geen moeilijke keus, want wie wil er nu de satan dienen? Toch is het zo dat wanneer wij de begeerlijkheden van ons vlees en de wil van het vlees (dat is de oude mens) en onze eigen gedachten doen, wij daarmee niet Christus dienen, maar de satan. Ook als je oprecht Christus wilt dienen, kun je toch nog de verkeerde dingen doen. Dat is op zichzelf niet erg, want dat is nu eenmaal de zonde in je. Die houd je niet tegen, hoe graag je het ook zou willen. Je kunt hooguit de schijn ophouden en spelen dat je een brave burger bent.

Waar het om gaat, is waar je hart naar uit gaat. Is dat naar Christus of naar je eigen begeerlijkheden?

- Rom. 7: 14 Want wij weten dat de wet geestelijk is, maar ik ben vleeselijk, verkocht onder de zonde.
- 15 Want hetgeen ik doe, dat ken ik niet; want hetgeen ik wil, dat doe ik niet, maar hetgeen ik haat, dat doe ik.
- 16 En indien ik hetgene doe, dat ik niet wil, zo stem ik de wet toe, dat zij goed is.
- 17 Ik dan doe datzelve nu niet meer, maar de zonde, die in mij woont.
- 18 Want ik weet, dat in mij, dat is in mijn vlees, geen goed woont; want het willen is *wel* bij mij, maar het goede te doen, dat vind ik niet.
- 19 Want het goede dat ik wil, doe ik niet, maar het kwade, dat ik niet wil, dat doe ik.
- 20 Indien ik hetgene doe, dat ik niet wil, zo doe ik nu hetzelfde niet meer, maar de zonde, die in mij woont.

Zelfs Paulus, één van onze grote voorbeelden in het geloof, geeft ruiterlijk toe, dat hij weliswaar het goede wil doen, maar het kwade doet. Hij kon ook niet anders, omdat de zonde in hem woonde, dat is de zondige natuur.

Het aardige is nu dat hij zich volledig van die zonde distantieert. Hij constateert immers dat als hij iets doet wat hij niet doen wil, hij dat zelf niet doet, maar de zonde die in hem woont. Hoe kan dat nu? Dat lijkt behoorlijk hypocriet, een “ander” de schuld geven. Kijk, dat is nu zo mooi aan Paulus en daarom is hij ook één van de grote voorbeelden in het geloof, hij cijfert zichzelf helemaal weg. Hij doet alsof hijzelf helemaal niet meer bestaat. Daar heeft hij ook volkomen gelijk in uiteraard, want we hebben hierboven al gezien dat iedereen voor God dood is: “Indien Eén voor allen gestorven is, zo zijn dan allen gestorven”. God schenkt er dus geen aandacht meer aan, dus waarom zouden wij dat dan wel doen?

- Gal. 2: 19 Want ik ben door de wet der wet gestorven, opdat ik Gode leven zou.
- 20 Ik ben met Christus gekruist; en ik leef, *doch* niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof des Zoons van God, Die mij liefgehad heeft, en Zichzelven voor mij overgegeven heeft.

Hij is door de wet voor de wet gestorven. Door de veroordeling en dood van de Heere Jezus zijn wij juridisch gezien allemaal veroordeeld en gedood. Paulus leefde juridisch gezien niet meer.

God had immers in Zijn Woord gezegd: “De ziel die zondigt, zal zeker sterven”. Wel, dat is in de dood van de Heere Jezus met allen gebeurd. Wij kunnen wel denken en vinden dat we leven, maar God denkt daar anders over. Voor Hem zijn we juridisch gezien allemaal dood. Gelukkig voor de mens houdt het Evangelie niet op bij de dood van de Heere Jezus (want dat is op zichzelf genomen geen blijde boodschap). De Blijde Boodschap is juist dat Hij uit de doden is opgestaan en dat wij door geloof in Hem deel kunnen krijgen aan een nieuwe schepping. Dus niet meer deel aan deze oude schepping, maar aan een nieuwe. Wij zien weliswaar die nieuwe schepping nog niet, maar dit wil niet zeggen dat zij er niet is.

- 2 Kor. 5: 17 Zo dan, indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel; het oude is voorbij gegaan, ziet, het is alles nieuw geworden.

Ook al zien we het niet, toch mogen we geloven dat het zo is.

Nu even weer terug naar Paulus z'n zonden. Als hij dus iets deed wat niet mag, dan kon men wel zeggen dat hij het gedaan had, maar dat kon onmogelijk gevolgen voor hem hebben. Hij kón eenvoudig de wet niet meer overtreden, omdat doden geen wetten hebben en ze dus ook niet kunnen overtreden. Bedenk hierbij steeds voor wie we dood zijn! In deze samenleving (die de onze niet meer is; we zijn immers dood, voor de wet, de zonde en de wereld) denkt men daar heel anders over. En de Bijbel zegt ook dat we ons het best als brave burgers kunnen gedragen, maar dat is niet omdat we daarmee onze zaligheid of een beter plekje in de hemel verdienen. Hij vraagt dat, opdat we daardoor Christus niet belachelijk maken. Ongelovigen vinden nu eenmaal dat christenen braver horen te leven dan zichzelf. Doen christenen dat niet, dan zullen ze zeker zeggen: "Nou, nou, is dat een christen? Zo'n geloof hoef ik niet".

Wij zijn adamieten, omdat het zaad van Adam in ons is. We hebben daarmee zijn eigenschappen in ons. Wij vinden dit een beetje overdreven gesteld, omdat Adam te lang geleden leefde om nog enige invloed op ons leven uit te kunnen oefenen. Toch zegt God in Hand. 17: 26 dat Hij uit één (namelijk Adam) het hele menselijke geslacht gemaakt heeft. Bovendien is het in de Bijbel heel gewoon om in het zaad van iemand meteen ook zijn nageslacht te zien.

Hebr. 7: 9 En, om zo te spreken, ook Levi, die tienden neemt, heeft door abraham tienden gegeven;
10 Want hij was nog in de lenden des vaders, als hem Melchizédek tegemoet ging.

Abraham was de overgrootvader van Levi. Levi was priester en leefde daarom van de tienden die het volk aan hem gaf. Hij stond daardoor in een hogere positie dan het volk, want hij was de ontvanger van die tienden.

Melchizédek kwam op het toneel in de dagen van Abraham. Hij stond in positie boven Abraham, want deze gaf tienden aan Melchizédek. Levi bestond in die dagen nog niet eens, want, staat er, hij was nog in de lenden van Abraham. Toch staat er dat ook Levi, hoewel hij nog in de lenden van Abraham was, tienden gaf aan Melchizédek. Dus, hoewel Levi het zaad van Jakob was, wordt hij hier beschouwd als het zaad van Abraham. Natuurlijk heeft Abraham Levi niet daadwerkelijk verwekt, maar zijn zaad is via Izak overgegaan op Jakob, die uiteindelijk Levi verwekte.

Met deze gedachte in het achterhoofd is het niet zo moeilijk even verder terug te rekenen tot Adam. Zijn zaad is overgegaan op Kaïn en Seth, tot uiteindelijk op onze ouders, onszelf en onze kinderen.

Daarom zijn we net als Adam mensen, met een zondige natuur (ja, die had hij ook al vanaf het begin, maar het voert te ver om dat hier even uit te gaan leggen. Een andere keer graag) en met een heleboel andere eigenschappen van hem. Voorwaarde is natuurlijk wel dat het leven geleefd wordt, want anders komen die eigenschappen niet naar buiten. Net als de appelboom; als die bijvoorbeeld niet voldoende water krijgt, dan zullen er geen appels aan groeien, dan zullen de eigenschappen van die boom niet tot uitdrukking komen. Dat is de ene kant van het verhaal. Nu de andere kant.

Door geloof en wedergeboorte zijn wij Christenen, omdat het Zaad van Christus in ons is. Twee teksten om dat te verduidelijken:

Joh. 1: 1 In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God.

- 14 En het Woord is vlees geworden, en heeft onder ons gewoond, (en wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als des Eniggeborenen van den Vader), vol van genade en waarheid.

Volgens deze verzen is Christus het Woord. Als Christus dus in ons woont, dan woont Zijn Woord in ons.

- 1 Petr. 1: 23 Gij, die wedergeboren zijt, niet uit vergankelijk, maar *uit* onvergankelijk zaad, door het levende en eeuwig blijvende Woord van God.

Wij zijn wedergeboren, niet uit vergankelijk zaad van mensen, van adamieten, maar wij zijn wedergeboren uit onvergankelijk Zaad. Dat Zaad is volgens bovenstaand vers het levende en eeuwig blijvende Woord van God. Christus is het Woord en Zijn Zaad is het Woord. Als dus Christus in ons woont, dan woont Zijn Zaad, Zijn Woord, in ons (zie ook 1 Joh. 1: 9).

Ook nu geldt dat dit nieuwe leven geleefd zou worden. Dat kan alleen maar als dat leven tot ontwikkeling komt. En dit kan alleen maar als dat leven de overhand in ons krijgt. Of, zoals Johannes het zegt: “Hij moet wassen, maar ik minder worden” (Joh. 3: 30). Zijn Woord moet dus gestalte in ons krijgen.

In de Bijbel is zowel water als brood een beeld van het Woord van God. Als je water en brood tot je neemt, dan groei je en ben je dus in staat te leven. Als je Zijn Woord tot je neemt, dan groei je in het geloof en daardoor ben je in staat het nieuwe leven te leven. Als je niet eet, dan zul je na verloop van tijd alleen nog maar vegeteren; dan word je een kasplantje. Om nu met de woorden van Jakobus te spreken: dan heb je een dood geloof.

- Rom. 12: 1 Ik bid u dan, broeders, door de ontfermingen Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een levende, heilige, Gode welbehagelijke offerande, *welke is* uw redelijke godsdienst.

Daar gaat het om; als je God wilt dienen, stel dan je lichaam aan hem ter beschikking. Door bijvoorbeeld tegen Hem te zeggen: “Heer, ik sta volledig tot Uw beschikking. Doe met mij wat U wilt”. Stel het je voor alsof je een stuk gereedschap bent, een hamer of zo. Als de Timmerman je nodig heeft, dan pakt en gebruikt Hij je vanzelf wel. Het is niet de bedoeling dat de hamer zelf aan het werk gaat. Immers:

- Efeze 2: 10 Want wij zijn Zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus tot goede werken (het gaat hier dus over nieuwe, wedergeboren, schepselen), welke God voorbereid heeft, opdat wij in dezelve zouden wandelen.

We zouden dus niet zelf aan het werk gaan, maar Hem de gelegenheid geven Zijn werk in ons en door ons laten doen. Dat is onze redelijke, logische, godsdienst. Pas wanneer wij gehoorzaam, trouw zijn aan en geloven in Zijn Woord (dat is alle drie hetzelfde), zal Hij in staat zijn Zijn werk in ons te doen. Daarom is het ook zo belangrijk dat we veranderd worden in ons denken. Dat zegt vers 2 van Rom. 12 dan ook:

- Rom. 12: 2 En wordt dezer wereld niet gelijkvormig; maar wordt veranderd door de vernieuwing uws gemoeds (je denken), opdat gij moogt beproeven, welke de goede, en welbehagelijke en volmaakte wil van God zij.

Het niet gelijkvormig zijn aan deze wereld heeft helemaal niets te maken met je gedragen als een brave burger, maar alles met hoe je denkt. We zouden niet denken zoals deze wereld, want dat is gelijk aan het denken van de satan. Eerst stonden we onder zijn invloed, maar nu niet meer, is de bedoeling. Vanaf nu zouden we veranderd worden in ons denken. We zouden namelijk leren denken zoals God denkt. Dat kan natuurlijk alleen maar door ons door Hem te laten onderwijzen; door ons te laten vullen met Zijn Woord. M.a.w., als je wilt weten wat je baas van jou verlangt, zul je eerst naar hem moeten luisteren. Anders rommel je maar wat aan, in de hoop dat je het goed doet, maar zeker weten doe je het nooit. Ja, pas op het moment dat hij je werk beoordeelt. Daarom is het beter eerst te luisteren en te leren denken zoals je baas denkt. Pas dan kun je nuttig voor hem zijn. En als wij niet veranderd worden in ons denken, dan zullen we dus ook nooit de goede en welbehagelijke en volmaakte wil van God leren kennen. Die wil is overigens voor iedere gelovige verschillend en dus heel persoonlijk. Een ander kan daarom ook nooit bepalen wat je wel en niet moet doen. Dat bepaalt God wel voor je. Bovendien heeft die wil absoluut niets met de wet te maken, want God heeft die wet teniet gemaakt. In het Engels staat er: “to make of no effect”. De wet heeft met het vlees en de oude mens te maken. Die is voor God gestorven en daarom heeft die wet geen invloed meer op de mens. Waar het nu om gaat, is dat we leven uit het Nieuwe Verbond. Dat is een leven uit geloof, waarin we elkaar lief zouden hebben; waarin we genadig naar elkaar zouden zijn, omdat Christus genadig naar ons is. Daarin is voor de wet geen plaats, wat als je de wet hanteert, kan het niet anders dan dat je moet veroordelen. Nee, wij leven uit genade en hebben dus de broeders lief (Johannes). En als iemand eens iets verkeerd doet (waaraan niet te ontkomen is; tenzij iemand verrekke goed toneelspele kan), dan vergeven we dat die ander. Sterker nog:

2 Kor. 5: 16 Zo dan, wij kennen van nu aan niemand naar het vlees; en indien wij ook Christus naar het vlees gekend hebben, nochtans kennen wij *Hem* nu niet meer naar het vlees.

Het is de bedoeling dat we de ander en ook onszelf niet meer naar het vlees, naar de oude mens, kennen. We houden die oude mens dus voor dood en hebben er geen communicatie meer mee. Als iemand dus iets verkeerd doet, dan rekenen we hem daar niet op af, maar zien hem in Christus als een nieuwe schepping. We zien alleen nog Christus in hem.

Dit geldt ook voor onszelf. Als wij iets verkeerd doen, dan schenken we daar gewoon geen aandacht aan. Dat is zonde van de tijd, want dat is namelijk aandacht besteden aan de oude mens, terwijl we onze aandacht beter op Christus kunnen richten. Hij heeft immers onze zonden vergeven en Hij heeft onze harten immers gereinigd van een kwaad geweten (Hebr. 10: 22). Als Hij dat gedaan heeft, wat zitten of lopen wij dan nog moeilijk te doen. Geloven we Hem dan niet op Zijn Woord? Kennelijk niet, want we zijn geneigd liever de dominee te geloven. Hij heeft er immers voor gestudeerd!?

Waarom zou je een lijk opgraven en weer oplappen. Dat wordt nooit wat. God heeft ons oude leven weggedaan. Het was niks en het zal ook nooit wat worden. We kunnen wel de brave Hendrik uithangen, omdat ons door anderen geleerd is dat dit de wil van God is, maar God leert Zelf dat Hij alleen geïnteresseerd is in de nieuwe mens. “Niet meer ik, maar Christus leeft in mij”. Die Mens, daar gaat het om. Laat Hem Zijn leven in ons leven; dat is de wil van God. Pas dan kan Hij Zijn werk in en door ons doen.

En als je dan zegt: “Nou, dat is wel wat erg gemakkelijk”, dan zeg ik: “Probeer het dan maar eens”. Dat vraagt trouw, geloof, gehoorzaamheid. Dat vraagt totale overgave! Nee, dan kun je

je beter aan wat regeltjes houden en denken dat je het er nog niet zo slecht vanaf brengt. Dan houd je in ieder geval nog iets van je eigenwaarde. Misschien groeit je ego er zelfs van. Dat is nu precies waar de satan op uit is: zelfverwerkelijking. Dat is een lijk op sterk water. Het ziet er nog aardig uit, maar in wezen is het niets. Waarom niet? De Geest is eruit.

Waarom hangt de mens toch zo aan die zelfverwerkelijking? Misschien omdat hij van nature weet dat hij als een dienstknecht geboren is, maar hem wijsgemaakt is dat hij meer kan zijn? Dat hij daardoor een minderwaardigheidcomplex gekregen heeft en de rest van z'n leven bezig is dat te compenseren in een meerderwaardigheidsgevoel? Waar gaat het tegenwoordig nog om? Als je vraagt: "Hoe gaat het?", dan is het antwoord in negen van de tien gevallen: "Prima, druk, druk, druk". Met andere woorden: "Ik heb het druk en dus ben ik belangrijk". Nou, lekker belangrijk!

Waarom niet je leven in Zijn dienst gesteld en dus doen waarvoor je geschapen bent. Dat is God dienen en verheerlijken in je leven. Dat geeft heel wat meer zin aan het leven. Bovendien houd je dat langer vol, veel langer!